

Vyhlášení svrchované moci Boha nad každou tísnivou situací – Pane, dej nám více víry!

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry“ (*Lk 17,5-10*). Ježíš jim odpověděl, že i nepatrná víra velká jako hořčičné zrno, udělá divy. Je třeba v sobě oživit plamen Božího daru, který nám byl dán, abychom nebyli bojácliví, slabí, bez moudrosti a lásky. Nestydět se vyznávat našeho Pána Ježíše Krista (srov. *2 Tim 1,6-14*).

Co je to vyznávat Boha? Vyznávat Boží moc? Vyznávat, že je nade vším jediný Pán, a to Ježíš Kristus? To nás učí už zkušenosti starého Izraele. Zkušenosti válečníků i těch, kteří žili dlouho v podrobení. Kteří však dodnes přežili, na rozdíl od jejich mocných nepřátel. Odtud čerpá dodnes Církev, tolikrát podrobená mocným, tolikrát pronásledovaná, tolikrát upadlá do pokušení vlastní moci. Je stále zde, stejně tak věřící Izrael. Proč?

Podívejme se na svědectví knihy Habakuk a svědectví Žalmů. Svědectví, která vstoupila jako živý odkaz do třetího tisíciletí po Kristu, svědectví o další tisíciletí ještě starší. Kniha Habakuk vznikla v 7. století před Kristem. Byla to doba, kdy Egypt zaútočil na Izrael, zabil jeho krále a zjevně zemi pustošil. Prorok vyjadřuje tuto tíživou situaci takto:

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš ... násilí ... bezpráví ... soužení ... zpuštění ... hádky ... svár ... spravedlivý bude žít pro svou věrnost (*Hab 1,2-3; 2,2-4*).

I když člověk před sebou vidí to, co popisuje prorok, hrůzu z egyptských nájezdů a okupace Izraele a člověk se před touto vši krutostí a nespravedlností krčí, kdy je vítězstvím snad jen zachovat si holý život uprostřed drancování, když se zdá, že Bůh mlčí, zde teprve může člověk volat: „Pane, dej nám více víry.“ Když vytrvá a víru neztratí – zachová si důstojnost spravedlivého před Bohem. Ale nejen to, pohne i nepohnutelnou skálou, jak učí Ježíš.

Spravedlivý před Bohem je ten, kdo Bohu neupírá jeho všemohoucnost, jeho moudrost, kdo nepodlehne zoufalství, ale i v temnotě vyzná Hospodinovu moc. Potom z této moci zakusí své vítězství.

Spravedlnost není pocit člověka, ve smyslu: „Nikomu jsem nic neudělal, nikoho jsem neokradl, nikomu jsem vědomě neublížil, jsem spravedlivý. Spravedlivý před Bohem je ten, kdo uzná Boží moc a právo na jeho stvoření, kdo uzná Boží záměry, i když jsou momentálně nepochopitelné. Je zde pak velký příslib:

Ř 1:17 „Spravedlivý z víry bude živ.“ **Ga 3:11** „Spravedlivý bude živ z víry.“ **Žd 10:38** Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – (...) uvěřil. Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení.“ **Ez 18:9** bude chodit podle mých ustanovení, zachovávat i má nařízení, aby

uskutečňoval pravdu -- takový spravedlivý určitě bude žít, je výrok Panovníka Hospodina.

Když před člověkem stojí neproniknutelné těžkosti, nespravedlnost, když člověk prožívá úzkosti z různých věcí, když je ve víru nespravedlnosti života. Víra, dává sílu nepodlehnout špatným náladám, nerezignovat na dobrý život, víra zachová člověku jeho důstojnost, i když je tato všemi možnými skutečnostmi pošlapána. Prorok Habakuk ve vší hrůze čekal na Hospodinovo slovo. Neukvapoval se. Vyjadřoval před Bohem pravdivě, co prožívá a co cítí: hrůzu z nepřátel, hněv z nespravedlnosti, skutečnost pocitů, že Bůh mlčí snad příliš už dlouho. Vyjadřoval své pocity před Bohem, proto neztratil – tímto se modlil a čekal, až přijde Boží slovo. Potom udělal to, co mu říká Bůh. Udělal to, co dávno před ním prorok Mojžíš. Vztáhl ruce k Bohu nad bojujícím Izraelem. Mojžíš když žehnal svému lidu uprostřed bitevní vřavy se zdviženými rukami, Boží lid vyhrával, když umdlen dlouhou modlitbou polevil, nepřítel začal vítězit. Stejně tak prorok Habakuk začal vyznávat moc Boha nad Izraelem a tím vzbuzovat víru, u sebe i u těch, kterým měl dodávat odvalu. Vyznával neomezenou moc Boha nad světem, který stvořil. Připomněl Božím lidu velké Boží zázraky, které pro ně v dějinách vykonal:

^{3,1} Modlitba proroka Habakuka. (...) ^{3,2} Hospodine, slyšel jsem tvou zprávu, bál jsem se, Hospodine, tvého díla, v průběhu let ho uskutečni, v průběhu let ho oznam. Kdykoli se hněváš, vzpomeň na smilování! ^{3,3} **Bůh přijde z Teman, Svatý z hory Faran. Jeho velebnost zahluje nebesa, země je plná jeho slávy.** ^{3,4} **Sám září jako světlo, z rukou mu tryskají paprsky, tam je skryta jeho síla.** ^{3,5} Smrt bude kráčet před jeho tváří a v patách mu vyjde mor. ^{3,6} Zastavil se a zatřásl zemí, pohleděl a poděsil národy. Odvěká pohorí jsou roztráštěna, sklánějí se prastaré pahorky jeho cestami určenými od pradávna. ^{3,7} V soužení jsem viděl kušanské stany, ve zmatku jsou stanové pokrývky midjanské země. ^{3,8} Hospodine, hněváš se na řeky, proti řekám je obrácen tvůj hněv nebo na moře je tvé rozhořčení, že vsedáš na své koně, na své vítězné válečné vozy? ^{3,9} Z pouzdra vyjmeš svůj luk, šípy jsi naplnil toulec. Řekami rozrýváš zemi, ^{3,10} hory tě viděly a zděsily se. Mraky vylily vodu, oceán bylo slyšet, do výše zdvihl své ruce. ^{3,11} Slunce a měsíc zůstaly ve svém příbytku, mizí v jasu tvých šípů, v záři tvého blýskajícího kopí. ^{3,12} Ve hřmění pošlapeš zemi, v hněvu rozmlátíš národy. ^{3,13} **Vyšel jsi spasit svůj národ, spasit jej i svého pomazaného. Rozbil jsi střechu na domě bezbožníka, až na skálu jsi obnažil jeho základ.** ^{3,14} **Svémi oštěpy jsi probodl hlavy jeho bojovníků, kteří přišli jak bouře, aby mě rozehnali, jásají jako ten, kdo ve skrytu hltá chudáka.** ^{3,15} **Svým koním jsi otevřel cestu v moři, v bahnu mnoha vod.** ^{3,16} Slyšel jsem o tom a mé nitro se zachvělo, rty se mi třásly strachem při té zprávě, kostižer mi vniká do kostí, mé kroky pode mnou vrávorají. **Počkám však v klidu na den tísně, jenž dolehne na lid, který se na nás chce vrhnout.** ^{3,17} **I když fíkovník nevykvete a vinná réva nepřinese plody, i když zklame výnos olivy a pole nevydají pokrm, i když zmizí brav ze stáje a skot nebude v chlévech,** ^{3,18} **já přesto budu jásat v Hospodinu, budu plesat v Bohu, svém spasiteli!** ^{3,19} **Hospodin, Pán, je mou silou, mé nohy učiní podobné nohám laní a zavede mě na mé výšiny (Hab 3,1-19).**

Zde je cesta i pro nás, když ztrácíme víru, čekat na Boží slovo a poté: Vyhlásit svrchovanou moc Boha nad tíživou situací. Toto dodává sílu, vrací ztracenou důstojnost, toto z člověka dělá věřícího. Tím se stáváme spravedlivými před Bohem. Tím vyznáváme jeho moc, důvěřujeme i přes jeho nepochopitelné záměry. Přes odpor nepřátel, přes těžké okolnosti.

Zakončíme citací 52, žalmu, k níž se můžeme přidat tichou modlitbou za ty, kdo prožívají ve světě věci těžké a málo nadějně. Vyhlasme i nad těmito situacemi svrchovanou moc Boha, aby se síly dobra uvolnily a zlo bylo zahnáno:

^{55,2} Naslouchej, Bože, mé modlitbě, neskrývej se před mou úpěnlivou prosbou,
^{55,3} věnuj mi pozornost a vyslyš mě! **Zmítám se v neklidu, děším se při křiku nepřítele,** ^{55,4} při povyku bezbožníka, protože **mě zavalují neštěstím a v hněvu proti mně brojí.** ^{55,5} **Srdce se ve mně chvěje a padla na mě smrtelná úzkost.**
^{55,6} Strach a hrůza se na mě řítí a děs mě halí. ^{55,17} **Já však budu volat k Bohu, a Hospodin mě zachrání.** ^{55,18} Večer, ráno i v poledne budu naříkat a sténat, a uslyší můj hlas. ^{55,19} Vykoupí mou duši a dá mi pokoj od těch, kteří na mě dorážejí, neboť je jich na mě mnoho. ^{55,20} Bůh to uslyší a zkruší je – on vládne od věčnosti – nechťejí se změnit a nebojí se Boha. ^{55,21} Kdekdo napřahuje ruku na přátele, znesvěcuje svoji smlouvu. ^{55,22} Úlisnější nad máslo jsou jeho ústa, ale srdce má nepřátelské, nad olej lahodnější jsou jeho slova, jsou to však tasené meče. ^{55,23} **Svou starost hod' na Hospodina, a on tě zachová, nikdy nedopustí, aby se viklal spravedlivý.** ^{55,24} A ty, Bože, svrhneš je do jámy zkázy; zákešní vrazi nedosáhnou ani poloviny svých dnů. **Já však důvěřuji v tebe, Hospodine!**¹

¹ Podobně i Žalmy 13, 22 a 55:

^{13,2} **Jak dlouho budeš na mě, Hospodine, docela zapomínat,** jak dlouho budeš přede mnou **skrývat svou tvář?** ^{13,3} **Jak dlouho se budu starostí zmítat** ve své duši, s tím každodenním smutkem v srdci, **jak dlouho se má nade mnou vypínat můj nepřítel?** ^{13,4} Shlédni a vyslyš mě, Hospodine, můj Bože! Rozjasni mé oči, ať neusnu v smrti, ^{13,5} aby neřekl můj nepřítel: „Zdolal jsem ho!“ Ať nejasají moji protivníci, že jsem klesl. ^{13,6} **Já však důvěřuji v tvé slitování, pro tvou pomoc ať zaplesá mé srdce, zaspívám Hospodinu, který mě zahrnul dobrem.**

^{22,2} **Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko jsi od mých proseb, od mého hlasitého nářku.** ^{22,3} Bože můj, **volám ve dne – a neslyšíš, v noci – a nevšímáš si mě.** ^{22,4} Ty však trůníš ve svatyni, chloubu Izraele! ^{22,5} V tebe doufali naši otcové, doufali a zachránili je. ^{22,6} K tobě volali a byli vysvobozeni, v tebe doufali a nebyli zklamáni. ^{22,7} Já však jsem červ, a ne člověk, na pohanu lidem, na potupu chátře. ^{22,8} Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí, šklebí rty, pokyvují hlavou: ^{22,9} „Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí, ať ho zachrání, má-li ho rád!“ ^{22,10} Ano, tys mě vyvedl z matčina lůna a dávals mi bezpečně spočinout na jejích nadrech. ^{22,11} Na tebe jsem byl odkázán od narození, od klína mé matky jsi ty mým Bohem. ^{22,12} **Nevzdaluj se ode mě, neboť jsem v tísní, buď blízko, vždyť nemám pomocníka.** ^{22,13} **Obklopuje mě množství býků, bašanští tuři mě obkličují.** ^{22,14} **Své tlamy na mě otvírají jak dravý lev řvoucí.** ^{22,15} **Roztékám se jako voda, všechny kosti se mi rozpojily, mé srdce je jako vosk, roztavuje se mi v útrobach.** ^{22,16} Hrdlo mám vyschlé jako střepina a jazyk se mi přilepil k patru, přivedls mě do prachu smrti. ^{22,17} Neboť mě obkličuje smečka psů, tlupa zlosynů mě svírá. Probodli mi ruce i nohy, ^{22,18} spočítat mohu všechny své kosti. Zevlují, pasou se pohledem na mě; ^{22,19} dělí se o můj oděv, losují o můj šat. ^{22,20} **Ty však, Hospodine, nestůj daleko, má sílo, pospěš mi na pomoc!** ^{22,21} **Mou duši od meče vysvobod', z drápů psa můj život,** ^{22,22} **zachraň**

mě ze lví tlamy, mě ubohého z buvolích rohů! ^{22,23} **Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, uprostřed shromáždění budu tě chválit.** ^{22,24} „Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho, slavte ho, všichni z Jakubova potomstva, boj se ho, celé Izraelovo plémě! ^{22,25} **Nezošklivil si ubožákovu bídu, nepohrdl jí, neskryl před ním svou tvář, vyslyšel ho, když k němu křičel.**“ ^{22,26} Pro něj ho budu chválit ve velkém shromáždění, své sliby splním před těmi, kdo ho ctí. ^{22,27} Chudí se najedí do sytosti, kdo hledají Hospodina, budou ho chválit: „Navěky ať žije vaše srdce!“ ^{22,28} **Rozpomenou se, k Hospodinu se obrátí všechny končiny země, před ním se skloní všechna lidská pokolení,** ^{22,29} protože **Hospodinu náleží vláda, on sám panuje nad národy.** ^{22,30} Jen jemu se budou kořit všichni, kdo spí v zemi, před ním se skloní všichni, kdo sestupují v prach. I má duše bude pro něho žít, ^{22,31} **mé potomstvo bude mu sloužit. Bude vyprávět o Pánu příštímu pokolení,** ^{22,32} **lidu, jenž se narodí, budou hlásat jeho spravedlnost: „To udělal Hospodin!“**

Podobně i Žalm 44 (vv. 24.25.27: vzbud' se, proč spíš Panovníku...proč skrýváš svou tvář...na pomoc nám povstaň)